

Arrest

nr. 141 094 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 februari 2011 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 2 februari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 juni 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 70 953 van 29 november 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 december 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekend schrijven van 19 december 2011 ter kennis gebracht.

1.5. Via een op 11 januari 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 september 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 94 891 van 11 januari 2013 vernietigde de Raad de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 september 2012.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 januari 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Via een op 2 april 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 januari 2014 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen elk van deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.11. De Raad verwierp bij arrest nr. 131 013 van 8 oktober 2014 het beroep tegen de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Bij arrest nr. 131 200 van 13 oktober 2014 vernietigde de Raad de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 27 januari 2014.

1.13. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 oktober 2014 nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 7 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [S.S.]

[...]

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 01 2013 hem betekend op 01.02.2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Aan de verzoekende partij werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

“Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd”

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De termijn van dertig dagen vormt de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Indien een vreemdeling zich derhalve zou bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, kan (maar moet dit geenszins) de Dienst Vreemdelingenzaken afwijken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Er is dus geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

2.

De vaststelling dat artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een discretionaire bevoegdheid is van bijzonder groot belang inzake de rechtsregels dewelke de administratieve overheid dient te honoreren. Een discretionaire bevoegdheid mag niet vervallen tot willekeur. Zo dient de Dienst Vreemdelingenzaken te motiveren waarom men gebruik wil maken van deze uitzonderingsregel.

Verzoeker wijst erop dat het belang van een termijn o[m] het grondgebied te verlaten aanzienlijk is. Conform artikel 74/14, § 2 Vreemdelingenwet kan zolang deze termijn loopt geen maatregel van gedwongen verwijdering worden uitgevoerd.

3.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat men afwijkt van de algemene regel van dertig dagen, zelfs in die mate dat geen termijn wordt toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

In concreto vermeldt de bestreden beslissing als volgt:

“4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.01.2013, hem betekend op 01.02.2013”

De gegeven motivering stelt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet voorziet in dit geval dat de termijn om het grondgebied te verlaten kan worden gereduceerd tot zeven of zelfs nul dagen:

“§3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven”

Bijgevolg zijn de voorwaarden schijnbaar vervuld om af te wijken van de algemene regel (30 dagen). Dit is echter zeer duidelijk geen gebonden bevoegdheid. Indien een onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven kan (en niet: moet) de termijn om het grondgebied te verlaten worden verkort.

De administratieve beslissing moet derhalve verantwoorden waarom men in dit geval toepassing maakt van 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet hetgeen een discretionaire bevoegdheid voorziet. Er is immers geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

4.

In de bestreden beslissing is hierover geen enkele verantwoording gegeven.

Het is de verzoekende partij volkomen onduidelijk waarom de verwerende partij het in casu noodzakelijk heeft geacht om toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet.

De enige motivering heeft immers betrekking op het vervuld zijn van de voorwaarden, voorzien in artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet waardoor dit artikel kan (maar niet moet) worden toegepast.

Door het ontbreken van deze verantwoording wordt artikel 74/14 Vreemdelingenwet geschonden evenals de formele motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet aangezien elke motivering ontbreekt waarom wordt afgeweken van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet (dit is immers geen gebonden bevoegdheid).

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in staat gesteld om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Derhalve is hierdoor niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

5.

Ondergeschikt, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat alsnog zou zijn gemotiveerd waarom toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet, quod certe non, wijst de verzoekende partij erop dat allerminst moet worden gemotiveerd waarom in casu geen enkele termijn wordt toegepast terwijl de verwerende partij de mogelijkheid heeft een termijn van ofwel zeven dagen dan wel nul dagen op te leggen.

Aangezien de verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid en zij kiest voor het alternatief met de meest zwaarwichtige gevolgen voor de rechtszoekende, is zij gehouden haar keuze grondig te motiveren. Het is niet aan de rechtszoekende om te raden welke motieven er ten grondslag kunnen liggen van de bestreden beslissing.

Hierdoor wordt artikel 74/14 Vreemdelingenwet, artikel 62 Veemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen opnieuw geschonden."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum en dat hem geen termijn meer wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat hem reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij hieraan geen gevolg gaf. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers betoog dat verweerder naliet uiteen te zetten waarom hij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van dertig dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen norm mist feitelijke grondslag. Verweerder motiveerde namelijk – zoals reeds gesteld – dat hij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, deed omdat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is in casu voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststelling verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend.

Verzoeker voert nog aan dat verweerder niet nader heeft uiteengezet waarom hij opteerde om geen enkele termijn meer toe te staan om vrijwillig het land te verlaten, terwijl artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet hem toelaat om in casu een termijn tot maximum zeven dagen op een bevel op het grondgebied te verlaten te vermelden indien een vreemdeling niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gaf. Er dient evenwel te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer een vreemdeling door zijn handelen te kennen geeft hoe dan ook niet van plan te zijn om een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten te respecteren en dit in het verleden ook niet deed, dan kan hij niet verwachten dat een bestuur – dat reeds wees op het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten – nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als de overheid een individuele beslissing neemt die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast en de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nr. 213.887).

2.

In casu werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt dewelke verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast.

Men verwijst in de bestreden beslissing bovendien naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dewelke niet vrijwillig werd uitgevoerd door verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hem als tekortkoming wordt aangerekend.

3.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

4.

Verzoeker wijst er nadrukkelijk op dat het horen van verzoeker een duidelijke invloed kon hebben op de bestreden beslissing.

Verzoeker woont momenteel samen met zijn familie te 1731 Asse, [...] (zie stuk 3: samenstelling van gezin). De verschillende identiteitskaarten van deze personen en de huwelijksakte tussen de heer [S.B.] en mevrouw [M.K.] worden tevens voorgebracht door verzoeker (stuk 4).

Er is sprake van een werkelijk en bestendig gezins- en privéleven door de ontegensprekelijke samenwoning.

Het familie- en gezinsleven van verzoeker is derhalve beschermd onder artikel 8 EVRM waarmee de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing diende rekening te houden (infra, derde middel).

De verwerende partij kon hierover niet onwetend zijn, temeer omdat reeds een regularisatieaanvraag voorafgaandelijk werd ingediend. De bestreden beslissing werd bovendien door de wijkagent aan verzoeker op zijn thuisadres persoonlijk overhandigd. De wijkagent is daarenboven welbekend met de familie.

Bovendien had verzoeker kunnen duiden waarom hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt nu zonder meer in het nadeel van verzoeker uitgelegd.

Verzoeker had dan ook elementen kunnen aanreiken aan de verwerende partij die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, daar hij deel uitmaakt van een gezin waarbij hij een belangrijke rol vervult. Hierdoor had de verwerende partij kennis kunnen nemen van de werkelijke situatie, zoals vereist.

Het is derhalve bijzonder aannemelijk dat de door verzoeker aangereikte informatie van die aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.”

3.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker reeds herhaalde malen de kans kreeg om zijn situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan een beschermingsstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet in de voorwaarden was om vanuit België een verblijfsmachtiging aan te vragen. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij zijn argumentatie niet kon ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werd gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn visie kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij verweerder nog bijkomende inlichtingen had kunnen verschaffen die verweerder er kon van weerhouden de bestreden beslissing te nemen. Hij verwijst weliswaar naar het feit dat hij bij verwanten verblijft, doch erkent tevens dat hij deze informatie voor de bestreden beslissing werd genomen reeds aan verweerder meedeelde. Hij stelt daarnaast dat hij indien hij was gehoord hij had kunnen meedelen waarom hij geen gevolg gaf aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten, maar verliest uit het oog dat hij voorheen reeds ruimschoots de kans kreeg om, in het raam van zijn asielaanvraag en zijn aanvragen om machtiging tot verblijf, uiteen te zetten waarom hij meende niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en hij maakt niet aannemelijk dat er nieuwe elementen zijn. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd geschonden.

3.2.2.2. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt daarnaast dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen vaststelde dat verzoekers asielaanvraag was afgewezen, dat verzoeker geen kind had, dat verzoeker nooit aangaf enig medisch probleem te hebben en dat verzoeker weliswaar een aantal familieleden (oom, tante en neven) in België heeft maar dat dit op zich geen hinderpaal vormt om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting.

Er blijkt dan ook niet dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt het volgende:

“1.

De verzoekende partij wijst naar artikel 8 EVRM.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet hierom dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of de bepalingen uit het EVRM werden nageleefd.

In casu dient zich dergelijk individueel onderzoek aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoeker woont met zijn familie te 1731 Asse, [...] (zie stuk 3: samenstelling van gezin). De verschillende identiteitskaarten van deze personen en de huwelijksakte tussen de heer [S.B.] en mevrouw [M.K.] worden tevens voorgebracht door verzoeker (stuk 4).

Er is sprake van een werkelijk en bestendig gezins- en privéleven door de ontegensprekelijke samenwoning.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

3.

Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

6.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen van artikel 8 EVRM niet gehonoreerd bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu blijkt dan ook dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt tussen het doel van de maatregel en de ernst van de inbreuk, nu zij duidelijk geen rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Als enige motivering wordt verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij geen bekommernis had om een officieel en nauwkeurig onderzoek te verrichten of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Minstens blijkt dat deze afweging niet werd opgenomen in de bestreden beslissing (formele motivering) waardoor zowel artikel 62 Vreemdelingenwet als de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen worden geschonden.”

3.3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te duiden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM verweerder geen aanvullende motiveringsplicht opleggen (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.3.2.2. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het tweede middel heeft verweerder rekening gehouden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* en heeft hij tevens vastgesteld dat reeds werd geoordeeld dat verzoeker geen nood heeft aan een beschermingsstatus, zodat niet blijkt dat het non-refoulementbeginsel wordt miskend. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG kan dus niet worden vastgesteld.

3.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging zou vormen in zijn privé- of gezinsleven die verweerder zou nopen om, binnen dit kader, een toetsing door te voeren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er dient in voorliggende zaak bijgevolg slechts te worden nagegaan of er op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Hierbij moet in eerste instantie worden vastgesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Het feit dat verzoeker actueel wordt opgevangen door familieleden in België leidt daarnaast niet tot de conclusie dat hij een hechte band met deze familieleden heeft die verweerder er in casu alsnog had dienen toe te brengen om verzoeker tot enig verblijf in België toe te laten of te machtigen. Verzoeker leefde immers jaren gescheiden van deze familieleden. Verzoeker kon, gelet op zijn preciaire verblijfssituatie, daarenboven niet verwachten dat verweerder hem zou toestaan een gezinsleven in België te ontwikkelen (EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/ België). De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoeker zijn relatie met zijn familieleden vanop een afstand verder onderhoudt (EHRM 26 november 2013, nr. 1785/08, Vasquez/Zwitserland). Verzoeker kan hiervoor gebruik maken van de moderne communicatietechnieken en zijn verwanten kunnen hem opzoeken in zijn land van herkomst. Door halsstarrig te weigeren om gevolg te geven aan de hem eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en door een verder leven in België op te bouwen probeert verzoeker verweerder voor voldongen feiten te plaatsen en deze in zijn voordeel aan te wenden. Een dergelijke optreden kan evenwel geen aanleiding geven tot de conclusie dat verweerder in voorliggende zaak de verblijfswetgeving naast zich neer zou moeten leggen en dat hij een positieve maatregel ten aanzien

van verzoeker zou dienen te nemen om hem in staat te stellen verder in België te verblijven. Anders oordelen zou namelijk impliceren dat verzoeker voordeel vermag te halen uit een illegaal verblijf, wat gelet op artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is en zou tot gevolg hebben dat de Staat geen immigratiebeleid meer kan voeren, terwijl dit vereist is met het oog op de bescherming van de openbare orde (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK